

Moje první plavba.

Koncem dubna 1958 mi bylo oznámeno, že nastoupím na rychloparník Jizera. Bylo to celkem nečekané, protože původně mněli na plavidla z našeho ročníku nastoupit na loď chlapi o rok starší z první a druhé skupiny, proto nás, kteří jsme byli v druhé skupině o rok mladší byli přeřazeni do skupiny čtvrté. A protože je v životě vždy nakonec všechno jinak tak skupina čtvrtá nastupovala na plavidla první. Já jsem nastoupil koncem dubna 1958 na rychloparník Jizera, kde jsem vystřídal našeho mazáka Jardu Tůmu, který tam byl již po vyučení. Jizera strašně smrděla po vykládce kůží. Když jsem to vyprávěl mému otci tak ten mi řekl, že to dobře zná. a vyprávěl mi, že když byl v učení u Baťů ve Zlíně tak tam nastoupili komerční inženýři a starý pan Baťa je zaměstnal ve skladu kůží. No a to se jim hrubě nelíbilo a tak si na to stěžovali. A starý pan Baťa jim na to řekl, že když je má zaměstnat jako nákupčí kůží v Jižní Americe, tak se musí s nimi prvně seznámit ve skladech, aby poznali co je kvalitní. Ale to jsem jen odbočil. Po vykládce v Loubí jsme jeli na loděnici v Křešicích. Tam se vyměnily trubky v kotlích. Po opravě jsme jeli na nakládku do Loubí a bylo první vzrůšo. Když jsme vyjeli z oblouku u přístavu Rozbělesy tak tam byl protiproud ní vlek. Voda byla velice živá. Nějaké vyhukování a zpětný chod šroubů ničemu nemohlo zabránit. Tak jsme to odřiblovali. Venda Bubeníček na mě křičel ať mu hodím lano, ale to nemělo v tom fofru smysl. No dopadlo to nakonec dobře i komín jsem těsně před železničním mostem stačil stáhnout. Po nakládce v Loubí jsme odpluli. Prvního máje jsme čekali v Drážďanech až nám traktor přitáhne čluny. V Hamburku jsme vykládali v Sále u parní dunky, které tehdy šefoval Emil R. Moc dobré vzpomínky na tu Jizeru nemám. Vozili jsme kusovku do Prahy do Holešovic a tam když mi bylo šestnáct let jsem přepakoval na člun 653 kde byl kormidelník pan Šmucr. Tam se mi líbilo. Byl přísný, ale ale velice spravedlivý. Jezdil jsem tam s Jirkou Malíkem. I když život na člunu nebyl tenkrát snadný bylo to tam fajn a byl jsem tam rád. Tenkrát se v Hamburku celkem dlouho čekalo na vykládku a na náklad. Tak jsme chodili na šichtu tenkrát na jednačtyřicítku. Ve městě jsme vymetli všechny kina a amerikán. Tenkrát se stálo v Molde v několika lágách tam co je dnes Überse centrum. To ubralo celkem velký kus přístavu. Lodkou jsme jezdili přes celý přístav k staré plovoucí dílně nabít baterie a pro uhlí k tisícáku, který zásoboval šlepáky. Tam stál taky první plovoucí kulturák, který pak skončil v Holešovicích. Ty baterie nám moc dlouho nevydržely, takže petrolejky jsme používali převážně. Jirka měl jít na vojnu a místo něj tam přišel jako lodník ortodoxní tuzemák a boxer Tonda Otčenášek. Ten tam potom jezdil s manželkou. Já jsem začal dělat externě strojní průmyslovku a bylo mi umožněno abych v době zkoušek mohl být v místním provozu, takže jsem neměl stálé plavidlo. Za tu dobu jsem poznal hodně lidí. Maturitu jsem úspěšně složil již při denním studiu. Po vojně jsem se sice přihlásil na vysokou školu a měl jít k přijímačkám, ale místo toho jsem se oženil. Zažil jsem Chvaletice jako technik i strojník a do důchodu mě dohnala privatizace plavby. Takže teď v důchodu vzpomínám na kamarády, kteří již nejsou mezi živými, ale těch pětasedmdesát let mi už nikdo neodpáře..

Tím končím své vzpomínání na léta minulá na plavbě Šorfa Josef.